

[Hørlof Rasmussen.]

Som noget helt fremherskende har man i sin argumentation, som bl. a. findes i justitsministeriets skrivelse af 14. november 1960, udtalt — jeg beder om tilladelse til et citat efter betænkningen p. 191 — at det er

„vanskeligt foreneligt med det ministerielle system og dermed med ministrenes almindelige statsretlige stilling“ at skabe en administrativ klageinstans i forhold til ministrene. Det er jo en meget kortfattet begrundelse; der er ikke gjort store ting for at uddybe problemet, og til syvende og sidst afhænger nævnets kompetence vel også af, hvilken myndighed eller placering man giver det.

Det kategoriske nej rammer også muligheden for at søge anke, når afslaget kommer fra en kommunal myndighed, og netop på dette område kan det synes mere nødvendigt med et ankenævn, fordi loven her vil få den store praktiske betydning.

I denne forbindelse kan jeg ikke undlade at give udtryk for kritik over for lovforslagets § 6, som opregner de områder, hvor man ikke kan få oplysninger. Specielt tror jeg, at § 6, 3) er et absolut fejlskud. Det kan ikke være rigtigt, at brevveksling f. eks. mellem en kommunalbestyrelse og dennes afdelinger, udvalg eller andre administrative organer eller mellem disse organer indbyrdes er forbudte områder. Det er jo netop afgivne erklæringer fra sådanne underinstanser, der kan få betydning for en klagers bedømmelse af, om han er blevet behandlet sagligt korrekt, eller om han er blevet offer f. eks. for et politisk overgreb. Det kan jo meget vel tænkes, at en tjenestegren anbefaler et andragende, medens tjenestegrenens foresatte, f. eks. en kommunalbestyrelse, tilsidesætter anbefalingen af helt usaglige grunde. Det skal være en meget modig justitsminister, der her fra folketingets talerstol tør påstå, at noget sådant ikke kan finde sted. Tænkes kan det vel også, at en tjenestegren på det kraftigste fraråder et andragende, fordi en gennemførelse af det ansøgte kan genere omkringboende eller strider mod tidligere indstillinger, og at så sognerådet sidder en sådan indstilling overhørig.

Jeg tror, det vil have en vis betydning for en klager at vide lidt om, hvor ansvaret

skal placeres, og desuden tror jeg, det vil have en gavnlig indvirkning på administrationsforløbet i mange forvaltninger, at han kan få oplysning derom. Jeg ved godt, at der herimod kan indvendes, at fremtidige erklæringer og indstillinger så vil blive givet pr. telefon, men det er efter min opfattelse noget sludder, for så ville det i fremtiden være fuldstændig umuligt for en administration at holde rede på sin egen praksis, ligesom jeg kunne lide at se den administration, der kunne klare sig med mundtlige indstillinger i forbindelse med en offentlig sag.

Til slut vil jeg knytte nogle bemærkninger til lovforslagets § 12, hvor det i stk. 2 hedder:

„Loven kommer ikke til anvendelse på dokumenter, der er udfærdiget af en myndighed eller er kommet i en myndigheds besiddelse før lovens ikrafttræden.“

Denne indskrænkning tror jeg specielt i en overgangsperiode er uheldig. Så vidt jeg kan se, skulle der intet være til hinder for, at man lagde vægt på, om sagen var løbende eller afsluttet. Indskrænkningen kunne tyde på, at man vil give administrationen en chance for at indleve sig i nye baner, idet den i højere grad end tidligere kan risikere, at skriftlige produkter kommer andre i hænde.

Skal man give en bedømmelse af lovforslaget, kan det vel lettest siges på den måde: der er anvendt megen flid på forslaget, forslaget er et naturligt led i udviklingen, men ikke fyldestgørende, det bør gennemgå et sagligt og fordomsfrit udvalgsarbejde, og de af mig nævnte problemer bør tages med i overvejelserne.

Mose Hansen: Lovforslaget om partsøffentlighed i forvaltningen, fremsat af den højtærede justitsminister, skulle jo afløse den gamle lov af 1866, der kun omhandler erklærings meddelelse til ansøgere og klagere, efter at den pågældendes sag er afgjort.

Det nye lovforslag er resultatet af et 7-årigt kommissionsarbejde, hvorfra der foreligger 2 indstillinger, en flertalsindstilling fra de 11 medlemmer og en mindretalsindstilling fra de 9 medlemmer, og mindretallet på de 9 medlemmer anbefaler